

Zienswijze op het Paraplubestemmingsplan “Parapluplan Internationale werknemers Horst aan de Maas 2021”

Zienswijze ingediend door:

Horst, 7 januari 2021

Betreft: Zienswijze op parapluplan (NL.IMRTO.1507.HMHUISVINTERNWERK-BPO1)

 – bestaande uit mensen die te maken hebben (gehad) met huisvesting van arbeidsmigranten in hun omgeving - houdt zich bezig met de problematiek die gepaard gaat met de huisvesting van arbeidsmigranten in Horst aan de Maas, met name om bij te dragen aan een kwalitatief goed leefmilieu in de gemeente Horst aan de Maas in het algemeen én in het bijzonder voor arbeidsmigranten en buurten waarin arbeidsmigranten gehuisvest worden. In dat kader dient u onderstaande zienswijze te lezen.

Algemene opmerkingen

Met het parapluplan beoogt de gemeente onder andere huisvesting van arbeidsmigranten te reguleren en te faciliteren, vanuit de gedachte dat arbeidsmigranten onmisbaar zijn voor de (lokale) economie. Daarbij kunnen – vanuit breder oogpunt – vraagtekens geplaatst worden. Immers, indien de arbeidsvoorwaarden waaronder de arbeid geleverd wordt, aanmerkelijk zouden verbeteren, dan zouden voldoende Nederlanders deze arbeid ook willen leveren. Nu wordt door werkgevers vaak een beroep gedaan op (flexibele) buitenlandse arbeidskrachten, omdat daarmee de kosten voor doorbetaling bij ziekte, pensioenen, enzovoorts aanzienlijk lager zijn en arbeidsmigranten vaak accepteren dat ze gehuisvest worden in – op z'n zachtst gezegd – niet optimale huisvestingsomstandigheden. De dubbele afhankelijkheid (inzake werk en wonen) ondermijnt ook de werknemerspositie van arbeidsmigranten ten opzichte van Nederlandse arbeidskrachten. Tegelijkertijd kan het huisvesten van grote groepen arbeidsmigranten leiden tot aantasting van het leefmilieu van omwonenden.

Met dit paraplubestemmingsplan zouden de regels omtrent huisvesting aangescherpt worden. Waaruit dat zou blijken is niet altijd even duidelijk en in een aantal gevallen biedt het nieuwe parapluplan zelfs uitgebreidere mogelijkheden tot huisvesting van arbeidsmigranten. Zo staat bijvoorbeeld in het nu nog vigerende paraplubestemmingsplan dat bij huisvesting in woningen in het buitengebied “het moet gaan om huisvesting van arbeidsmigranten die (grotendeels) binnen de gemeente Horst aan de Maas werkzaam zijn” (artikel 3.1.c, 4.1.d en 5.1.d). Die beperking wordt nu losgelaten. Dat geldt ook voor de beperking van artikel 6.1.e met betrekking tot huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven. In deze bepaling staat in het huidige paraplubestemmingsplan dat de arbeidsmigranten op het bestaande bedrijf werkzaam moeten zijn. Ook die bepaling is niet terug te vinden in het nieuwe parapluplan.

Overigens wordt onder het huidige regime bij vergunningverlening voor huisvesting van arbeidsmigranten vaker onderscheid gemaakt tussen periodes waarin minder arbeidsmigranten nodig zijn en periodes waarin er juist heel veel arbeidsmigranten nodig zijn. Gesproken wordt over dal- en piek-situaties. Binnen dit beleid gaat men er van uit dat de arbeidsmigranten werken bij het bedrijf dat ze huisvest, maar dat ze enkele weken per jaar bij een ander agrarisch bedrijf mogen uithelpen. In de praktijk zoeken ondernemers de grenzen op en worden arbeidsmigranten vaker vanuit de huisvestingslocaties bij andere bedrijven ingezet. De [REDACTED] heeft hiervan concrete voorbeelden die ook aangedragen zijn bij het college van B&W. Betekent het weglaten van de hiervoor genoemde bepaling(en) in het nieuwe parapluplan dat ook op dit punt alle beperkingen volledig worden opgeheven?

In de toelichting op het parapluplan wordt verwezen naar provinciaal beleid en één van de punten die daarbij naar voren komen is de mogelijkheid om arbeidsmigranten onder bepaalde voorwaarden – voor de duur van maximaal 10 jaar – te huisvesten op recreatieterreinen. Staan in het vigerende parapluplan nog bepalingen opgenomen met betrekking tot huisvesting op bestaande recreatiebedrijven (artikel 7), in het nieuwe parapluplan zijn daarover geen bepalingen opgenomen. Mag daaruit de conclusie getrokken worden dat binnen Horst aan de Maas huisvesting op recreatieterreinen helemaal niet meer zijn toegestaan? Indien dat niet het geval is, is het dan niet van belang bepalingen voor die situatie wél op te nemen in het nieuwe parapluplan?

De vraag is ook of het nieuwe parapluplan bescherming biedt aan de omgeving waarbinnen de huisvesting van arbeidsmigranten gaat plaats vinden. Daarover staan geen expliciete bepalingen opgenomen in het plan. In het huidige/vigerende plan wordt op pagina 11 van de toelichting nog vermeld dat – op basis van het toen geldende provinciale beleid – het uitgangspunt bij elke huisvestingsvorm is een optimaal evenwicht te vinden tussen aantallen te huisvesten arbeidsmigranten en het maatschappelijk draagvlak van de locatie. Vastgesteld mag worden dat daar – ook al geldt dat parapluplan nu nog steeds – absoluut geen vervolg aan is gegeven in de praktijk. In dat kader kunnen we wijzen op de ontwikkeling (clustering) van huisvesting voor arbeidsmigranten in de (ruime) omgeving van de Horsterweg, waarbij de balans als hiervoor bedoeld volledig verloren gaat.

In de toelichting op het parapluplan wordt gesteld dat het plan een actualisatie is van de planologisch-juridische regeling van het recentelijk vastgestelde gemeentelijk beleid inzake de huisvesting van internationale werknemers (arbeidsmigranten). Vastgesteld kan worden dat in het plan geen rekening is gehouden met de meest recente ontwikkelingen in het beleid ten aanzien van (huisvesting van) arbeidsmigranten. Daarbij doelen wij op:

- De (nog definitief vast te stellen) omgevingswet.
- Het rapport van het Aanjaagteam o.l.v. Emile Roemer t.b.v. de regering.
- RIB Aanpak inschrijving nieuwe burens in BRP.

- RIB Stand van zaken beleid internationale werknemers 2019 (inclusief bijlage rapportages onderzoek Decisio en Kompanen)¹.
- RIB Beleid internationale werknemers herzien.

Wordt bij de invoering van de nieuwe omgevingswet het parapluplan geactualiseerd of herschreven, óf blijft dat plan bepalend, ondanks de wijzigingen die de omgevingswet normaal gesproken met zich mee zou brengen? De vraag is feitelijk waarom nu al niet geanticipeerd wordt op die nieuwe omgevingswet?

In de toelichting op het parapluplan wordt – als uitgangspunt voor dit parapluplan - nog verwezen naar het “Beleid arbeidsmigranten 2019”, terwijl uit voorgaande opsomming blijkt dat dat beleid herzien is. Vraag is of dit betekent dat het nieuwe parapluplan op basis van die herziening op korte termijn aangepast wordt. Dat lijkt [REDACTED] wél van belang. Want in de RIB “Beleid internationale werknemers herzien” stelt het college van B&W dat ze versneld inzet op zaken als (sociale) integratie, taal, het tegen gaan van scheef wonen, toezicht en handhaving en het optimaliseren van inschrijvingen. Daarnaast is een debat ontstaan – zo stelt het college - waarin zorgen naar voren komen over maatschappelijke effecten van de vestiging van internationale werknemers. Het college van B&W wil recht doen aan dat debat (c.q. de daarin naar voren komende zorgen) en dat dient volgens de [REDACTED] te resulteren in aanpassingen in het parapluplan die daar recht aan doen.

In het geactualiseerde beleid wordt gekozen voor een beperking van het aantal locaties waar nieuwe (grootschalige) huisvesting voor grote groepen arbeidsmigranten gerealiseerd kan worden. De gemeente zegt zich voorlopig te willen beperken tot het realiseren van huisvesting op twee grootschalige locaties, met een uitwerking naar drie sporen. In het eerste spoor wordt onder andere gestreefd naar minder overbewoning en overlast in buurten, wijken en dichtbevolkte buitengebieden. En in spoor drie wordt gestreefd naar antwoorden op vragen als “hoe lang is huisvesting nodig”, “waar willen we de huisvesting situeren”, “welke eisen stellen we aan huisvesting” en last but not least “in welke organisatievorm organiseer je de huisvesting (markt of overheid).

In de RIB “Stand van zaken” wordt er vooral voor gepleit, dat het gemeentebestuur meer regie neemt in de uitvoering van het beleid. Daarbij wil het college aansluiten bij de aanbevelingen van het Aanjaagteam onder leiding van Roemer en de reactie van de regering op die aanbevelingen. Eén van die aanbevelingen betreft het oplossen (opheffen) van de afhankelijkheid van arbeidsmigranten ten opzichte van werkgevers/huisvesters. Een andere aanbevelingen betreft het huisvesten van arbeidsmigranten per persoon op één kamer.

In de RIB Aanpak inschrijving nieuwe burens in BRP worden de problemen (en kosten) van vroegtijdige inschrijving van arbeidsmigranten in het BRP beschreven en voorgesteld ter kostenbesparing pas te registreren vanaf een verblijf van zeven maanden. Eerder heeft de [REDACTED] in een overleg met wethouder Bouten juist gepleit

¹ Zie voor een reactie van de [REDACTED] bijlage 1

voor een veel intensievere registratie vanaf het moment van aankomst, mede om adequate handhaving ook écht mogelijk te maken. Het Aanjaagteam heeft inmiddels met betrekking tot registratie aanbevelingen gedaan, waarvan het college van B&W heeft aangegeven dat ze daarop willen participeren.

Alternatief

Om werkelijk als gemeente zélf de regie te *kunnen* nemen, met besparing van handhavingskosten, de mogelijkheid om flexibeler te reageren op nieuwe ontwikkelingen (wetgeving, maatregelen, actuele verbeteringsvoorstellen zoals bijvoorbeeld aanbevolen door het Aanjaagteam, toe- of afname van toestroom arbeidsmigranten, enzovoorts) en de mogelijkheid om zo vroeg mogelijk adequaat te registreren, het realiseren van integratie (onder andere door taalonderwijs), het realiseren van optimale huisvesting (die voldoet aan de aanbevelingen van het aanjaagteam) lijkt het realiseren van duurzame huisvesting door de gemeente zélf of door de gemeente in een samenwerkingsverband met verschillende maatschappelijke groeperingen (waaronder uiteraard werkgevers- en werknemersorganisaties en – voor de uitvoering – bijvoorbeeld woningcorporaties) een optimale oplossing te bieden. Naast een oplossing voor de hiervoor opgesomde kwesties biedt deze dit tevens de mogelijkheid de kosten van huisvesting voor de arbeidsmigranten laag te houden (er hoeft niet persé op verdiend te worden en dat kan als effect hebben dat wél op winst gerichte huisvesters uit de markt gewerkt worden) en kan een einde gemaakt worden aan de dubbele afhankelijkheid van arbeidsmigranten. In dat kader kan gebruik gemaakt worden van een plan dat onder de titel “Please in my back Yard” is ontwikkeld in Westfriesland en leidt tot de ontwikkeling van een nieuwe wijk: De Groenwijk voor duurzame huisvesting voor tijdelijke medewerkers. In bijlage 2 vindt u de nadere uitwerking van dit plan, waaraan onder andere de FNV en LTO Noord meegewerkt hebben.

Indien er politiek en bestuurlijk draagvlak bestaat om te komen tot een vanuit de overheid geïnitieerde huisvesting volgens het hiervoor genoemde plan is het logisch om daarvoor één van de twee of beide nog te vergunnen locaties te gebruiken en geen vergunningen meer te verstrekken aan derden (commerciële huisvesters en/of werkgevers die arbeidsmigranten bij hun bedrijf willen huisvesten).

Opmerkingen naar aanleiding van en met betrekking tot de “regels”

Het realiseren van zulk een alternatief als hiervoor beschreven zal enige tijd vergen. Ondertussen kan het parapluplan – indien aangepast en daadwerkelijk aangescherpt (!) - functioneren als reguleringsmiddel voor de huisvesting van arbeidsmigranten in Horst aan de Maas. Om die reden gaan we hierna in op dit parapluplan.

Algemeen:

Hoewel door B&W aangegeven is dat er een (tijdelijke) stop wordt doorgevoerd waar het gaat om het verlenen van vergunningen voor huisvesting van arbeidsmigranten – buiten de eerdergenoemde twee locaties - blijft de vraag of dit parapluplan ertoe leidt dat alsnog vergunning verleend wordt voor de huisvesting van arbeidsmigranten, in woonkernen, bij agrarische bedrijven en/of in het buitengebied, nabij de werkgelegenheidsgebieden.

De tijdelijke stop lijkt alleen te gelden voor de twee aangekondigde grootschalige locaties. Maar inmiddels zijn er bijvoorbeeld aanvragen ingediend voor (uitbreiding van) huisvesting van arbeidsmigranten aan de Roothweg en de Zwarteplakweg (waarbij in het laatste geval – naar het zich laat aanzien – eerdere illegale huisvesting beloond wordt met vergunning voor uitbreiding van huisvesting). Impliceert dit dat huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven wél doorgang kan vinden? Indien dat het geval zou zijn, maken wij daar bezwaar tegen. Bij huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven gaat het in veel gevallen om wat kleinere aantallen, máár “vele kleintjes maken één grote!” En de vraag is of het wettelijk toegestaan is voor zulk een vorm van huisvesting wél ruimte te laten en tegelijkertijd voor grootschalige huisvesting niet en in het verlengde daarvan: schept het toestaan van huisvesting bij agrarische bedrijven geen precedent, waar initiatiefnemers voor grootschalige huisvesting gebruik van kunnen maken?

Verder wordt in de toelichting op het parapluplan gesteld dat – om overlast te voorkomen – diverse voorwaarden verbonden aan de medewerking van de gemeente aan huisvesting, met name voor woningen in het buitengebied. Ons is niet duidelijk op welke bepalingen in het parapluplan in dit verband bedoeld wordt. De [REDACTED] kan de formulering van die voorwaarden in ieder geval niet vinden in het nieuwe parapluplan.

In de toelichting op het parapluplan wordt ook gesproken over handhaving, die als voorwaarde geldt voor het behoud en de verdere ontwikkeling van de ruimtelijke kwaliteit. De doelstellingen kunnen slechts verwezenlijkt worden – zo stelt het college van B&W – als de regels nageleefd worden. Geconstateerd kan worden dat de capaciteit die de gemeente ter beschikking staat om aan voorwaarde te kunnen voldoen, ontoereikend is. Onlangs nog stelde de verantwoordelijk wethouder in de gemeenteraadsvergadering dat – gezien die beperkte capaciteit - selectief omgegaan zou worden met de inzet van handhaving (vooral richten op overtredingen die veel impact hebben). Het lijkt [REDACTED] dat deze stellingname leidt tot een (langzame) erosie van het handhavingsbeleid. Zoals de [REDACTED] in overleg met de verantwoordelijk wethouder vaker heeft bepleit dient de handhaving (en daarmee de handhavingcapaciteit) geoptimaliseerd te worden, wil bijvoorbeeld de overlast voor de omgeving voorkomen en de afspraken die gemaakt worden in het omgevingsgesprek nagekomen worden.

Tenslotte geldt wat ons betreft aanvullend dat in alle gevallen – waar het gaat om bestemmingsregels (hoofdstuk 2) - dat de aanbevelingen van het Aanjaagteam meegenomen en/of geïntegreerd worden in dit paraplubestemmingsplan.

Artikel 1 Begrippen:

1.5. Arbeidsmigrant: Tijdelijke arbeider die het hoofverblijf elders heeft.

Opmerking: Onder “hoofverblijf” wordt verstaan, de plaats waar iemand niet vandaan gaat enkel dan met een bepaald doel en met het plan om als dat doel bereikt is, terug te komen. In het vreemdelingenrecht geldt dat als een hoofverblijf langer dan 9 maanden verlaten is, dat dan het hoofverblijf verplaatst is naar de plek waar de migrant nu verblijft.

Welke consequenties heeft deze bepaling voor de verblijfsduur van arbeidsmigranten in tijdelijke verblijven. Is het daarmee mogelijk dat een arbeidsmigrant de volle periode van 10 jaar kan verblijven in één en dezelfde “tijdelijke” huisvesting? Indien dat het geval zou zijn, maken we daar bezwaar tegen.

1.21 Huishouden: naast familie wordt gesproken over een “woongroep”.

Opmerking: Wordt er ook gesproken over een “woongroep” als die steeds wisselend van samenstelling is? In het woordenboek is de definitie van “woongroep” een groep van minimaal drie personen, die gezamenlijk allerlei dagelijkse huishoudelijke aangelegenheden verrichten, met behoud van privacy (er is sprake van een privé en een gezamenlijke ruimte). In het kader van de aanbevelingen van het Aanjaagteam wordt met name de nadruk gelegd op de privacy (mede in verband met infectiegevaar). Is het niet zaak in de omschrijving van dit begrip ook het aspect “privacy” mee te nemen, waarmee benadrukt wordt dat gewerkt wordt met een slaapkamer per persoon.

1.23 Kampeermiddelen: o.a. tent, tentwagen, kampeerauto, enzovoorts, waarvoor geen omgevingsvergunning ingevolge de woningwet is vereist.

Opmerking: mag uit het feit dat hier kampeermiddelen gedefinieerd worden afgeleid worden dat de gemeente de intentie heeft toe te staan dat arbeidsmigranten onder gebracht worden in dit soort middelen? Indien dit het geval is, maakt de [REDACTED] daar bezwaar tegen. Arbeidsmigranten hebben recht op een kwalitatief goede huisvesting. Zulk een kwalitatief goede huisvesting biedt meer kans op het voorkomen of zoveel mogelijk beperken van overlast voor de omgeving.

1.27 Omgevingsdialoog

Opmerking: Wat is de reden dat hier gesproken wordt over “omgevingsdialoog” en wordt niet gesproken over “omgevingsgesprek”, zoals het college van B&W zélf eerder als term geïntroduceerd is? Op zich bestaan er overigens geen bezwaren tegen het gebruik van de term “omgevingsdialoog”.

Opmerking: Ter verklaring van het begrip wordt gesteld dat het om een “gelegenheid gaat om belanghebbenden te betrekken bij de planvorming”. Dat lijkt ons in die zin een correcte weergave van de intentie van wat wij zien als “dialoog”. Het gaat uitdrukkelijk niet om het (slechts) informeren van de omgeving over een bestaande/uitgewerkt plan, maar om het kenbaar maken van een initiatief om te komen tot een plan, waarbij de omgeving de gelegenheid krijgt het plan mee vorm te geven, met instandhouding van de belangen van de omgeving. Mogen we uit de begripsomschrijving afleiden dat het college daarmee “het slechts informeren van de buurt over een plan” als ontoereikend kwalificeert?

1.32 Stacaravan

Opmerking: zie opmerking bij 1.23.

1.34 Tijdelijk: totdat de behoefte niet meer aanwezig is, met een maximum van 10 jaar

Opmerking: Vraag is of het criterium van 10 jaar straks – bij invoering van de omgevingswet – nog geldig is. Maar belangrijker is de vraag, waarop de termijn van tien jaar gebaseerd is. In een brief aan de Tweede Kamer schreef minister Ollongren d.d. 29-5-'19 dat via tijdelijke woningbouw snel en flexibel ingespeeld kan worden op plotseling optredende woningbehoefte. In haar brief gaat het weliswaar over de mogelijkheid voor gemeenten om

de tijdelijkheid uit te breiden van tien naar vijftien jaar (een mogelijkheid die onder de huidige wetgeving via de crisis- en herstelwet al gerealiseerd is), maar tegelijkertijd wijst de minister erop dat in de Wro is bepaald dat in een bestemmingsplan voorlopige bestemmingen kunnen worden aangewezen. Een voorlopige bestemming geldt ten hoogste vijf jaar. Deze termijn kan niet worden verlengd. Verder wijst de minister op de Wabo, die de mogelijkheid biedt om via de uitgebreide voorbereidingsprocedure van 26 weken, voor een bouwactiviteit die niet past in het bestemmingsplan met een goede ruimtelijke onderbouwing voor onbepaalde of zonder maximale tijdsduur voor bepaalde tijd van het bestemmingsplan af te wijken. Voor het mogelijk maken van (tijdelijke) huisvesting zijn de leden 9 en 11 van dit artikel in het bijzonder interessant, aangezien ze de mogelijkheid bieden om via de reguliere procedure van 8 weken een omgevingsvergunning te verlenen voor activiteiten die in strijd zijn met het bestemmingsplan. Artikel 4, lid 9 biedt de mogelijkheid tot het toestaan van (van het bestemmingsplan) afwijkend gebruik van bouwwerken en van bij die bouwwerken behorend terrein, op voorwaarde dat het bouwvolume niet wordt vergroot. Buiten de bebouwde kom mag een logiesfunctie voor werknemers of de opvang van asielzoekers of andere categorieën vreemdelingen worden vergund. De wetgever stelt geen maximum aan de looptijd van de vergunningen die op basis van artikel 4, lid 9 worden verleend. Vanzelfsprekend staat het de gemeente vrij om dat wel te doen.

Kennelijk heeft de gemeente ervoor gekozen hiervoor een termijn van 10 jaar te kiezen. Op basis waarvan de gemeente die keuze heeft gemaakt is onduidelijk. Hoewel elke beperking in tijd gekwalificeerd kan worden als “tijdelijk”, voelt voor de beleving van de omgeving een termijn van tien jaar niet als “tijdelijk”. Om die reden maken wij hier bezwaar tegen het vaststellen van de termijn van tien jaar. Wij pleiten voor een maximale termijn van vijf jaar. Wellicht kan er subsidiair – gebruik makend van de mogelijkheden die de wet biedt – gekozen worden voor de mogelijkheid om deze termijn eenmalig nog eens te verlengen met vijf jaar. Onder voorwaarden! Waarbij één van de voorwaarden is dat de voorgaande vijf jaren geëvalueerd worden met de omgeving, waarbij ook teruggekeken wordt op het nakomen van de bij het omgevingsgesprek vastgelegde afspraken. Bij negatieve conclusies naar aanleiding van de evaluatie kan de gemeente vervolgens besluiten de termijn niet te verlengen met nog eens vijf jaar.

1.37 Werkgelegenheidsgebied: een gebied dat behoort tot de werkgelegenheidsgebieden (...).
Opmerking: hier is sprake van een tautologie, die weinig verhelderend werkt.

Artikel 3: Huisvesting arbeidsmigranten in woningen binnen kernen:

Impliciet biedt het opnemen van dit artikel dat voor tijdelijke huisvesting van arbeidsmigranten de ruimte geboden wordt in de woonkernen van Horst aan de Maas arbeidsmigranten

óók in het kader van short stay te huisvesten. Daar maken wij in zoverre bezwaar tegen, dat als die huisvesting ertoe leidt dat woningen onttrokken worden aan het woningbestand voor de autochtone bevolking, daar geen vergunning voor verleend moet worden. Op zich is de [REDACTED] voorstander van huisvesting in de woonkernen, in gewone huizen, maar alleen onder de voorwaarde dat een aanzienlijke uitbreiding van het woningcontingent bewerkstelligd wordt, zodat geen inbreuk gemaakt wordt op de woningmarkt voor de autochtone bevolking, c.q. de autochtone bevolking (weer) meer mogelijkheden krijgt om zich te vestigen in Horst aan de Maas.

3.1.a. Per woning mogen maximaal 4 personen gehuisvest worden.

Opmerking: De [REDACTED] maakt bezwaar tegen de formulering zoals die gehanteerd wordt. Het aantal personen dat gehuisvest mag worden in een woning moet afhankelijk gesteld worden van de soort woning (m.n. omvang). Zo is onzes inziens een seniorenwoning (waar sinds enkele jaren opvallend veel arbeidsmigranten gehuisvest worden - daarmee overigens deze woningen ook onttrekkend aan het bestand van woningen die geschikt zouden zijn voor ouderen) niet geschikt voor bewoning door vier personen!

3.1.c Een goed woon- en leefklimaat dient verzekerd te zijn.

Opmerking: Op zich een terechte bepaling. Maar de vraag is op basis van welke criteria bepaald wordt of er sprake is van een goed woon- en leefklimaat ter plaatse. Bijvoorbeeld: indien de gehuisveste arbeidsmigranten niet in staat zijn Nederlands te spreken heeft dat een negatief effect op het leefklimaat, omdat de voor sociale cohesie zo belangrijke communicatie dan veelal niet mogelijk is of in ieder geval sterk beperkt wordt. Is het niet spreken van de Nederlandse Taal een criterium op basis waarvan arbeidsmigranten geweerd kunnen worden uit zulk een woning op basis van deze bepaling?

Opgemerkt kan worden dat het realiseren van een goed woon- en leefklimaat – onder andere het aanleren van de Nederlandse Taal - leidt tot (maatschappelijke) kosten. Met de aangenomen motie van 10 november 2020 (zie bijlage 3) wordt dit benadrukt en is door de raad aangegeven dat deze (maatschappelijke) kosten niet alleen opgebracht moeten worden door de burgers van Horst aan de Maas, maar ook door de werkgevers die gebruik maken van de inzet van arbeidsmigranten.

Tenslotte: Wordt onder “leefklimaat” in dit geval ook het leefklimaat van de omwonenden bedoeld? Indien dat niet het geval is, dient daar alsnog een bepaling over opgenomen te worden.

Artikel 4 Huisvesting arbeidsmigranten in woningen in het buitengebied

Uit de toelichting op het parapluplan blijkt dat in principe alle woningen met woonbestemming hiervoor in aanmerking komen. Uit ervaringen van [REDACTED] is gebleken dat veel bewoners die met deze bepalingen te maken krijgen, hier pas van op de hoogte raken als zij daadwerkelijk geconfronteerd worden met huisvesting van arbeidsmigranten en dan hebben ze juridisch weinig meer in de melk te brokkelen. Uit oogpunt van rechtvaardigheid een onwenselijke situatie, die voorkomen moet worden. Hoe denkt het college dat te doen?

4.1. Bestemmingsomschrijving

Opmerking: In dit artikel wordt onder andere bepaald dat het college van B&W de bevoegdheid heeft om middels een omgevingsvergunning af te wijken van het bepaalde in de geldende woonbestemming en toe te staan dat er arbeidsmigranten gaan wonen.

De [REDACTED] maakt bezwaar tegen het volledig overhevelen van de bevoegdheid op dit punt aan het College van B&W. In de gemeenteraad heeft discussie plaats gevonden over de reikwijdte van deze bevoegdheid en is bepaald dat het college de gemeenteraad nadrukkelijker informeert met betrekking tot initiatieven die een grote maatschappelijke en/of politieke impact hebben. Wat de [REDACTED] betreft zou de raad bij de hier bedoelde initiatieven (die wellicht nog nader gedefinieerd dienen te worden) de beslissingsbevoegdheid aan zichzelf moeten voorbehouden.

4.1.a. Zie opmerking bij artikel 1.34.

4.1.c. Per woning mogen maximaal 10 personen worden gehuisvest.

Opmerking: De [REDACTED] maakt bezwaar tegen de formulering zoals die gehanteerd wordt. Het aantal personen dat gehuisvest mag worden in een woning moet afhankelijk gesteld worden van de soort woning (m.n. omvang – zie ook opmerking bij artikel 3.1.a). Daarbij dient als uitgangspunt te gelden de aanbeveling van het Aanjaagteam onder leiding van Emile Roemer om per persoon (of een koppel) één slaapkamer te realiseren.

4.1.g.1. Er is sprake van 1- en/of 2-persoons slaapkamers, met een maximum van 10 slaapkamers.

Opmerking: Ook hier geldt het bezwaar van de [REDACTED] tegen de formulering zoals die gehanteerd wordt. Het aantal slaapkamers in een woning moet afhankelijk gesteld worden van de soort woning (m.n. omvang).

Van belang is ook op te merken dat bepaald moet worden dat het niet toegestaan is om meer dan 1 of 2 personen (afhankelijk van of het gaat om een respectievelijk 1- of 2-persoons slaapkamer) te huisvesten.

4.1.g.4. Zie opmerking bij 3.1.c.

4.1.g.5. In geval van nieuwvestiging van huisvesting dient een adequate omgevingsdialoog te worden gevoerd.

Opmerking: Naar de mening van de [REDACTED] is dit een te beperkte formulering. Ook als er sprake is van verbouw/uitbreiding die leidt tot het uitbreiden van het aantal te huisvesten arbeidsmigranten dient een adequate omgevingsdialoog plaats te vinden. De bepaling in artikel 4.1.g.7. biedt volgens de [REDACTED] te weinig waarborg om na eventuele huisvesting van arbeidsmigranten alsnog over te gaan tot verbouw/uitbreiding.

Ontbrekende bepaling: Ter plaatse van de huisvesting dienen zowel inpandig als uitpandig recreatieve voorzieningen aanwezig te zijn.

Artikel 5 Huisvesting arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven

In zijn algemeenheid maakt de [REDACTED] bezwaar tegen het huisvesten van arbeidsmigranten bij of in agrarische bedrijven. In de regel betekent het

toestaan van deze mogelijkheid in dit geval haast per definitie dat er sprake is van dubbele afhankelijkheid bij de arbeidsmigrant. In die zin anticipeert het college van B&W niet op de aanbevelingen van het aanjaagteam onder leiding van Emile Roemer. Het alternatief – als verwoord op bladzijde 2 van deze zienswijze (naar voorbeeld van het project “Please in my back Yard”) – biedt een oplossing voor de agrarische bedrijven die menen gebruik te moeten maken van de inzet van arbeidsmigranten. Zoals op bladzijde 3 van deze zienswijze aangegeven, zal het realiseren van zulk een alternatief enige tijd vergen. Ondertussen kan artikel 5 van het parapluplan functioneren als reguleringsmiddel voor de huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven in Horst aan de Maas. Om die reden gaan we hierna in op onderdelen van artikel 5.

Overigens dient óók opgemerkt te worden dat ons inziens het toelaten van huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven (inclusief het uitbreiden van huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven) in strijd is met de stellingname van het College van B&W in de RIB “Beleid Internationale werknemers herzien” waarin zij aangeeft dat zij zich zal beperken voor wat betreft het toevoegen van huisvesting tot twee grootschalige locaties en ons inziens laat dit geen ruimte voor huisvesting bij agrarische bedrijven. En al zeker niet als die huisvesting feitelijk óók een grootschalige voorziening kan betreffen.

5.1. Bestemmingsomschrijving.

Opmerking: Wat betreft de bepaling dat het college van B&W de bevoegdheid heeft om middels een omgevingsvergunning af te wijken van het bepaalde in de geldende agrarische bestemming en toe te staan dat er arbeidsmigranten gaan wonen, maakt de [REDACTED] bezwaar tegen het volledig overhevelen van de bevoegdheid op dit punt aan het College van B&W, in dit kader verwijzend naar de toelichting op dit bezwaar bij 4.1.

5.1.a. Zie opmerking bij artikel 1.34.

5.1.c. Huisvesting toegestaan binnen bestaande of nieuw te bouwen bedrijfsgebouwen, niet zijnde woonunits.

Opmerking: In de juridische toelichting op het paraplubestemmingsplan wordt – onder planstukken (4.1.) – gemeld dat het oprichten van nieuw te bouwen gebouwen ten behoeve van het huisvesten van arbeidsmigranten in ieder geval niet is toegestaan. Maar hier staat dat huisvesting dus wél in nieuw te bouwen bedrijfsgebouwen toegestaan wordt. Hoe kan deze discrepantie verklaard worden?

5.1.e. Het maximaal te huisvesten arbeidsmigranten bedraagt 80 personen.

Opmerking: Losstaand van de bepaling dat de noodzaak van het aantal personen aangetoond moet worden op basis van bedrijfseconomische overwegingen en dat indien nodig deskundig advies wordt ingewonnen, betekent het toelaten van maximaal 80 personen dat het feitelijk gaat om een grootschalige voorziening! Daartegen maakt de [REDACTED] ernstig bezwaar. Te meer omdat artikel 5.1.f het mogelijk maakt – op basis van bedrijfseconomische overwegingen – nog grotere aantallen arbeidsmigranten te huisvesten (waar verder geen maximum aan is gesteld). Als er al huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven toegestaan zou moeten worden, dan dient aangesloten te worden bij de bepalingen in artikel 4 (huisvesting in woningen in het buitengebied).

5.1.g.1. Zie de opmerking bij 4.1.g.1. met die toevoeging, dat bij dit artikel geen maximum gesteld wordt aan het aantal slaapkamers, terwijl dat volgens de [REDACTED] ook bij huisvesting bij agrarische bedrijven bepaald zou moeten worden (zie ook de opmerking hiervoor onder 5.1.e).

5.1.g.5. Zie de opmerking bij 3.1.c.

5.1.g.5. Zie de opmerking bij 4.1.g.5.

Artikel 6 Huisvesting arbeidsmigranten in bestaande vrijkomende agrarische gebouwen nabij werkgelegenheidsgebieden

6.1. Bestemmingsbeschrijving

Opmerking: Wat betreft de bepaling dat het college van B&W de bevoegdheid heeft om middels een omgevingsvergunning af te wijken van het bepaalde in de geldende agrarische bestemming en toe te staan dat arbeidsmigranten in bestaande vrijkomende agrarische bebouwing binnen een agrarische bestemming na beëindiging van het agrarische bedrijf gaan wonen, maakt de [REDACTED] bezwaar tegen het volledig overhevelen van de bevoegdheid op dit punt aan het College van B&W, in dit kader verwijzend naar de toelichting op dit bezwaar bij 4.1.

Het opnemen van deze bepaling in het parapluplan roept bij de [REDACTED] in de vraag op of hier geen sprake is van strijdigheid met de Ruimte voor Ruimteregeling – waaraan de gemeente Horst aan de Maas zich geconformeerd heeft – en die er onder andere op gericht is de verrommeling in het buitengebied terug te dringen. Voor de overige bepalingen die in artikel 6 zijn opgenomen verwijzen we naar de opmerkingen onder artikel 5 betreffende de bepalingen met een gelijke strekking, die als hier ingelast beschouwd kunnen worden.

Artikel 7 Anti-dubbeltellingregel

Graag zou de [REDACTED] een nadere toelichting willen krijgen op deze bepaling. De uitleg in de toelichting is daartoe niet toereikend. Wat houdt zij in en wat zijn de concrete gevolgen van deze bepaling gezien in het totaal van dit parapluplan?

Artikel 8 Algemene bouwregels

De bepaling als hier opgenomen komt overeen met de bepalingen onder de artikelen 3, 4, 5 en 6. Wat voegt deze bepaling toe aan die andere artikelen of met andere woorden: wat is de reden dat deze bepaling hier nog eens opgenomen wordt, óf omgekeerd, waarom worden de bepalingen onder de artikelen 3, 4, 5 en 6 vermeld, terwijl die hier al in zijn algemeenheid worden gesteld?

Namens de [REDACTED]